

merjamo s sodniki; obupni so, vidi se, da ne vedó, kaj bi počeli. Izpustiti ga nečejo, a obsoditi ga — je krivica. Kolik razloček med njimi in med Štefanom!

Ivanovo ime je svojo slavo vedno dalje razširjalo. Od premnogih stranij so ga vabili, naj pride slikat nove cerkve, katerih se je takrat v Italiji zidalo na stotine. Italija je bila takrat najbogatejša dežela na svetu. Posamezna mesta kakor Genova, Napolj, pred vsemi pa Benetke so mogočno vladale na morju, imela so vso trgovino v svoji oblasti ter so si s tem pridobila ogromne zaklade. A Lahi niso bili samo bogati, temveč i vzgledno pobožni, za čast božjo odkritosrčno vneti. V dokaz temu je premnogo velekrasnih cerkev po Laškem, ki so nastale večinoma v 15. in 16. stoletju; bogoljubno ljudstvo je za nje darovalo milijone in milijone.

Brat Ivan dolgo ni hotel sprejeti nobene povabila. Le za nekaj časa je zapustil Rim ter je šel v Orvieto, kjer so dovršili velikansko cerkev. Orvieto, ki leži severno od Rima, na južnem podnožju krasnih Apenin, ima rajsko lepo okolico. Bogato mesto je, njegova okolica je v vinoreji najbolj plodovita na vsem Laškem. V prvi vrsti pa slovi Orvieto po svoji divni cerkvi, katedrali, kakoršno ima le malokatero mesto na svetu. 50 milijonov lir je stala ponosna stavba; najslavnejši zidarji in kiparji so jo dogotovili

in slednjič naj bi jo še najslavnejši slikar svoje dobe, Fra Angelico, oslikal. Posebno odposlanstvo mestnega starejšinstva pod vodstvom izbornega benediktinca Frančiška di Barone je šlo v Rim prositi papeža Nikolaja, naj pošlje svojega slikarja brata Ivana v Orvieto. Papež je vso stvar prepustil Ivanu samemu. Angelico je po dolgem prigovarjanju privolil in obljubil, da pride okrasiti velikansko hišo božjo. A ne bo ostal celo leto v Orvietu, temveč le poletne mesece, od majnika do vinotoka. Neizmerno je bilo veselje v Orvietu, ko so zvedeli, da pride papežev ljubljenec sam povzdignit krasoto toli lepe cerkve. Ko je Angelico prišel v Orvieto, bil je sprejet s kraljevimi častmi, s cveticami so obsuli ceste, kot zmagoslavne vojskovodjo ga je pozdravljalo ljudstvo.

Vse je bilo veselo, žalosten pri radostnih sprejemnih svečanostih je bil samo — Angelico; zoperne so mu bile tolike časti, ponižen menih, kateri je vedno hrepenel samo Bogu slavo izkazovati, ni mogel prenašati šumečih narodnih slovesnostij.

Kar so prebivalci od brata Ivana pričakovali, to jim je tudi vrlo spolnil. Marljivo se je lotil dela. Da bi pa tem izdatneje napredoval, pripeljal je iz Rima najboljše svoje učence, ki so mu pomagali pri težavnem podjetju. (Konec.)

Zadnje jutro.

Stal na pragu sem zarana
Rodne, materinske koče,
Svit se je porajal dana,
Vshajalo je solnce vroče.

V seči žvrgolela tica
Svojo pesem je otožno,
Zrakom plula lastavica
Tje čez vasico ubožno . . .

Zadnje jutro . . . Dan slovesa . . .
V širni svet iskàt grem sreče — —
Solza sili iz očesa,
V prsih srce mi trepeče . . .

Fr. Ks. Meško.